

Fast Food Orchestra

„Děláme show, při které se tancuje“

Zakladatel, zpěvák a pozounista skupiny Fast Food Orchestra Filip „Fido“ Vondrášek na jejich desátém albu *Bistro snů*, které vyšlo letos v únoru, zůstává věrný zejména ska a reggae. Ani těch se už ale kapela nedrží tak striktně jako v minulosti a fanoušci mohou zapomenout i na angličtinu používanou v jejich počátcích. Atmosféra v pražské Fast Food Orchestra, která odehrála první koncert v roce 1998, podle Vondráška napovídá, že v její současné sedmičlenné sestavě je pro ni místo i v budoucnosti. Okysličená o dva nové členy, bubeníka Jana Pelíška a klávesistu Radima Lehera, pracuje na nových písních a chystá podzimní klubové koncerty.

TEXT: ROMAN JIREŠ (ČTK)

V současné době jsi vlastně poslední zakládající člen kapely. Takže plníš roli frontmana?

S tímhle termínem obecně trochu bojuju. Vždycky mě bavilo být kapelou. I když samozřejmě někdo musí být v přední linii, což já jsem. Byl bych ale rád, aby povědomí bylo o nás jako o kapele.

Letos v únoru jste vydali desátou desku *Bistro snů*, což pěkně souzní

s vaším názvem. Prý u vás došlo k nějakým odchodům. Bylo to ještě před natáčením desky?

Bylo to před deskou, kdy se od nás rozhodli odejít bubeník a klávesista. Postupných odchodů bylo v minulosti víc, většinou z důvodu vyhoření. Ty poslední odchody přitom kapele pomohly. Odešli kluci, kteří měli v hlavě jinou budoucnost, představovali si život s rodinou, což se s kapelou občas hůře slučuje. Místo nich přišli mladí kluci, kteří chtějí

jenom hrát. Takže najednou to, co nám trvalo jindy pět let, bylo hotové za půl roku. Dostal jsem tím novou krev do žil a zjistil jsem, že když je v kapele tahle nálada, má cenu do toho zase šlápnout. Poslední deska už vznikla v téhle sestavě, až na dvě písničky, které jsme měli už předtím.

Ono to musí být těžké, udržet pohromadě sedmičlennou skupinu. Teď přicházím na spoustu věcí, na které

jsem asi měl přijít, když jsem byl mnohem mladší. Jde o to, že když do toho lidé chtějí jít opravdu naplno, tak se všechno děje. Předtím jsme neměli pozici, abychom mohli kapelu dobře financovat, neměli jsme pořádnou show a kluci rychleji vyhořeli, protože si říkali, že je Fast Food Orchestra stejně nebude žít. Když přišla nová sestava, ukázalo se, že to najednou jde. Po mnoha letech jsme se dostali do stadia, kdy nás muzika víceméně užívá.

setkávali s řečmi, že ty texty jsou trapné. V angličtině se přece jenom všechno schovalo. Ale dnes se na to koukám jinak. Zahraniční kapely, které poslouchám, taky mají texty, které by překlopené do češtiny působily někdy jako klišé nebo směšně.

Takže ty jsi výhradní autor textů?

Bylo tomu tak do příchodu nových členů. Teď ale máme jednu písničku, ke které napsal hudbu i text mladý Radim

u basisty a manažera Matěje Vašků a za čtyři dny jsme udělali třináct písniček. Z nich jsme pak demokratickým hlasováním vybrali čtyři pro streamovací platformy.

Teď k vašemu stylu. Je zvláštní, kolik kapel tady v devadesátkách přišlo se ska a reggae. Já je objevil přes party jako Švihadlo nebo Sto zvířat, jak ses k nim dostal ty?

Přes partu lidí z Ladronky a jejich Ska

Cover posledního alba Bistro snů

Foto: Vojta Florian

Deska Bistro snů, stejně jako dvě předchozí, je v češtině. Proč jste se vzdali původní angličtiny?

Když jsme začínali, jezdili jsme hodně do ciziny a angličtina byla takové esperanto. Měli jsme hromadu koncertů po celé Evropě, v Brazílii i Izraeli a v té době ten jazyk na texty stačil. Naše angličtina byla špatná, ale nikomu kromě Čechů to nevadilo. V cizině to nikdo neřešil, jsou na různé přízvuky zvyklejší, mají tam hromadu lidí z celého světa. Pak už ale naše angličtina nestačila, i když mi s texty později pomáhal Přemysl Černík, který studoval anglistiku a amerikanistiku. Chtěl jsem, aby to nebyly jenom fráze, ale mělo to nějakou poetiku. Přitom mi došlo, že chci určitě zkusit něco česky. Nebylo to snadné, hodně jsme se

leher, takže to by také mohlo pomoci, že se texty nebudou pořád točit kolem čtyř témat. Také se to omladí. Já bych to takhle sice nenapsal, ale pořád mi přijde, že se to hodí i k mému věku. Případní textaři musí brát na vědomí, že nemohu ve svých osmačtyřiceti zpívat nějaké teenagerovské texty.

Hudba je také hodně na tvých bedrech?

Dřív to tak bylo, staré písničky jsem napsal v podstatě výhradně já. Každý z kapel ke konečnému výsledku něčím přispěl, ale základy byly na mně. Dneska už nás skládá víc a hlavně máme produkční zkoušky, takže na každé přinesené písničce pracuje víc lidí dohromady. Dokonce jsme teď byli na soustředění

parády ve strahovském klubu 007. Chodil jsem předtím spíš na metalové a hardcorové koncerty. Pak začala vznikat česká scéna se Speedy Gonzales, Fast Food Orchestra, The Chancers, Vertigo nebo Prague Ska Conspiracy. To byla taková druhá vlna českého ska.

Co tě na tom tak upoutalo?

Je to fakt divné, poslouchal jsem hodně extrémní muziku, ale vždycky jsem víc inklinoval k melodickým věcem. Miluju, když je něco popově vystavěné. Kvůli energii jsem poslouchal punk, ale vždycky se mi víc líbily i kapely jako Bad Religion a další, které měly opusy s vokály. U ska se mi líbily tvrdé kytary a dechy. Britskou a jamajskou vlnu jako Madness jsem vstřebal až později spolu

s The Mighty Mighty Bosstones nebo The Toasters. Pak se ve světě začaly objevovat revivalové kapely jako The Slackers, Hepcat nebo The Aggrolites, a na jednu jsem se dostal ke kořenům.

S kým na domácí scéně se Fast Food Orchestra cítí nejvíce spřízněná?

Vždycky jsme byli asi nejvíce spojení se slovenskými Polemic. Zprv jsme spolu často hráli a zadruhé nás oni často brali na turné. Tím nám hodně pomáhá-

Na Hradech jste hráli po boku Lucie, Mig 21 nebo Chinaski. Jaké to bylo?

Před patnácti lety, kdy jsme byli součástí alternativní scény, bych o něčem takovém hodně pochyboval. Ale teď jsme uvítali, že jsme tam mohli vystoupit. Od lidí spojených s pódii až po ty, kteří vyplácí peníze, je tam skvělá parta a za těch osm koncertů jsme získali hodně nových přátel. Zjistili jsme, že v kapekách, se kterými jsme se dříve nepotkávali, jsou skvělí kluci i holky. A byli jsme překvapeni, jak nás vzalo publikum, přestože nám pak někteří lidé říkali, že nás vůbec neznali.

Vždycky jsem vás měl ale nejvíce spojené s letištěm Čápův dvůr a festivalem Mighty Sounds.

Je to tak, protože jsem od začátku jedním ze spoluorganizátorů. Hráli jsme tam proto pokaždé. Když už tam jsem celé tři dny, tak si chci zahrát. Je to taková tradice.

Jaké vás čeká koncertování na podzim?

V muzikantské hantýrce trvá léto od května, kdy začnou majálesy, do září, kdy jsou vinobraní a různé městské slavnosti. Na začátku října se přesuneme do klubů. Vybrali jsme místa, kde jsme dlouho nebyli, ale tuhle sezonu pojedeme ještě podle našeho posledního programu. Nemáme každý rok nové oblečení a stage, takže pozměníme repertoár – teď jsme zařadili čtyři nebo pět jiných písniček.

Jsou mezi nimi některé ze čtyř, které vznikly po desce Bistro snů?

Ty ještě nehrajeme, čekáme, až vyjdou. Dřív jsme klidně celou desku přehráli, ještě než vyšla. Teď ale vystupujeme s pomocí pásu, na kterém jsou věci, které nejsme schopni zahrát. Jde o různé bubínky, protože nemáme perkusistu, druhou kytaru a různé zvuky. Playback to ale není, všechno hrajeme naživo. Šlo by to i bez toho pásu, ale oproti desce by ty písničky byly ochuzené.

Vydali jste deset desek, což obnáší nějakých 150 písniček. Je těžké sestavit koncertní playlist?

Těžké to je, máme sice spoustu dobrých písniček, které mají lidé rádi, ale žádnou hitovku hranou ve všech rádiích. Takže nejsou písne, které bychom museli na koncertech hrát. Je to o tom, co nás a lidi baví. S časem na festivalech je to složitější, protože hodina hraní znamená vyhodit spoustu věcí, ale v klubech jsme schopni během hodiny a půl do playlistu nacpat docela dost skladeb. Navíc teď už nehrajeme jedinou anglicky zpívanou písničku.

Snažím se poučit z předchozích chyb, makat a posunout Fast Food Orchestra někam dál.

Jak vlastně ten přechod k češtině vzali fanoušci?

Trvalo to roky. Začalo to už odchodem charismatického Dr. Karyho, kdy nás kvůli tomu někteří lidé přestali mít rádi. Hodně fanoušků bylo z češtiny v rozpacích. To trvalo do roku 2016 a myslím, že se to nejvíce zlomilo deskou Vezmu tě s sebou z roku 2021, kdy se začali vracet s tím, že se jim to líbí. Také kluci z kapely tomu začali věřit. Někteří fanoušci zůstali, někteří se vrátili, někteří se už nevrátí, ale my jdeme dál.

V jakém jste teď stadiu kariéry?

No nejlepší! Cítím, že máme budoucnost. Jsme jak v rauši, nemluvíme o ničem jiném než o kapele, to jsem zažil jenom v začátcích, snažím se poučit z předchozích chyb, makat a posunout to někam dál. Kapela funguje, jsou tam dobré vztahy.

Ale je asi těžké dostat se do médií.

I to se mění. Bylo by fajn mít písničku rotující ve všech rádiích, ale myslím, že nejvíce dělá koncertování. My jsme vytvořené živá kapela, která dělá show, při které se tancuje. A pořadatelé to o nás vědí. ☒

Foto: Jan Zhor

li, protože my jsme vůbec neuměli hrát a hrozně jsme k nim vzhlíželi. Dnes je to trochu jinak, na festivalech se objevujeme po boku popových a rockových kapel, takže se vlastně kamarádíme s kýmkoliv. Nejsme tím naším žánrem tak svázaní, potkáváme se s kapelami, se kterými bych si v roce 2000 nedovedl představit, že budeme hrát.

To je případ třeba letošního putovního festivalu Hradů CZ?

Ano, to jsou ty Hradů, ale také různé městské slavnosti, kde chtějí kapelu, která roztancuje celé náměstí. A pro tu chvíli neřeší, jestli hrajeme ska, reggae, na které se jinak teď v Česku příliš nechodí, nebo pop.